



## Arrest

**nr. 121 718 van 27 maart 2014**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de gemeente Schilde, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester, eerste schepenen van de gemeente Schilde van 31 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 13 maart 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 31 juli 2013 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 31 juli 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

*“(...) De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een*

*burger van de Unie: volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg, bewijs van behoorlijke huisvesting (huurcontract of eigendomsakte), ziekteverzekering voor mevrouw (...)"*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is in gebreke gebleven het administratief dossier en de nota tijdig over te maken. Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat de verwerende partij op 20 september 2013 het administratief dossier heeft ingediend, op 23 september 2013 een aanvulling op het administratief dossier heeft ingediend en op 23 september 2013 een nota heeft neergelegd. De laatste nuttige dag om het administratief dossier en de nota met opmerkingen neer te leggen was gelet op het gestelde in artikel 39/57, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) echter 19 september 2013, aangezien de brief van de griffie aan de postdiensten werd overhandigd op 9 september 2013.

Derhalve is artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing dat luidt als volgt: *"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."*

Tevens is artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing dat bepaalt dat indien de nota door de verwerende partij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet, deze ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd.

## 3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *"schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel"*.

Verzoekster betoogt als volgt na het citeren van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

*Dat verzoekster aan de voorwaarden voldoet van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980.*

*Dat de gemeente Schilde door haar handelswijze en gebrekkige onderzoek dan ook artikel 40ter Vreemdelingenwet en artikel 52§3 Vreemdelingenbesluit, evenals de zorgvuldigheidsplicht schendde.*

*8.2. Men heeft ten onrechte ook geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, nu het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd. Een manifeste schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).*

*De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt: (...)*

*Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).*

*Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk*

en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wél integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, *quod non*.

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 52§3 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

*In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."*

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden werd door de bijlage 20.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bijlage 20 is getroffen in uitvoering van artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

*§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. (...)"*

3.5. Uit artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dus dat een gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf treft indien de vereiste bewijsdocumenten niet worden overgemaakt ter ondersteuning van een vestigingsaanvraag. Dit wordt in casu vastgesteld en verzoekster betwist dit ook niet. Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij ten onrechte "geen rekening gehouden [heeft] met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland" dient de Raad op te merken dat dergelijke verplichting niet kan worden gelezen in artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit wanneer het gemeentebestuur een beslissing tot weigering van

verblijf treft. Verzoekster laat voorts na te duiden uit welke wettelijke of reglementaire bepaling deze verplichting zou voortvloeien voor de verwerende partij indien ze een beslissing tot weigering van verblijf treft. Er wordt niet aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

3.6. Volgende punt van kritiek van verzoekster is dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd wordt. Uit de bewoordingen van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlage 20 verwijst kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is zo dat *“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

3.7. In voorliggende zaak opteerde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad kan samen met verzoekster slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekende partij en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Het is immers mogelijk dat verzoekende partij tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat zij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is, gelet op het gestelde in artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

3.8. Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

3.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137, *“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer het gemeentebestuur een beslissing treft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, het de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document*

*overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of indien dit middel niet gegrond blijkt te zijn zoals in casu (cf. punt 3.5), deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schilde van 31 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

##### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

##### **Artikel 3**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schilde van 31 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA